

עין משפט ונר מצוה

ה:

מעם הארץ פרט למומר⁽¹⁾. תימה דמאי קאמר הא מהכא נפקא

מהתם נפקא יואה אלדרה הך פליגא דאפילו מומר לדבר

אחד קאמר ת"ק דאין מקבלין דהא מוקמינן ידפליגי בזאכל חלב

והפריש קרבן על הדם ודוחק לומר דפריך מדר"ש ומפרש ר"ת דמומר

לאכול חלב היינו מומר לכל התורה חוץ

מדס כדאשכחן שכולל כל הטעאות

בכלל חטאת חלב בפ"ק דמנחות (דף

ו). וזפרק היה מציא (סוטה דף טו.)

דאמר דדין שמהא חטאת חלב טעונה

נסכים והשמתא קאמר דלת"ק כשהוא

מומר לכל המורה כולה חוץ מדס אינו

מציא קרבן על הדם ולר"ש מציא כיון

שהוא שז מדיעיתו מדס אזל מומר

לדבר אחד דברי הכל מציא ועו"ל

דדוקא בחבל ודס פליגי לפי שהס

שוין שיש כרת צניניהן ועולין לגזרה

ונחמרו בללו אחד כל חלב וכל דס לא

תאכלו דלת"ק חשיב ליה מומר לאותו

דבר כאילו הוא מומר לדס עגמו

יאוואינו מניח צשציל האיסור אלא

משוס דנפשו קנא לאכול דס אזל

מומר לאחד משאר איסורים פשיטא

דמציא קרבן על הדס ולר"ש אפילו

מומר לאכול חלב מציא קרבן על הדס:

אינו שב מידיעתו אינו מביא קרבן

על שגגתו. תימה מה לר"ך

קרא למעט לאינו שז מידיעתו ועומד

כרשעו הא הוי זכא רשעים והיכי

תיסק אדעתין לומר דמציא ויש לומר

דלאיטריך להיכא דחור כהשוכה

אח"כ וכשעה שאכל לא היה שז

מידיעתו: **ר"ג** ובית דינו נמנו על

שחיטת כותי ואסרוה. פירש קנוטנס

ר"ג שז של ר' יהודה הנשיא שהיה

אחרון וכן משמע קלת דקאמר בסמוך

ר"ג וצית דינו כר"מ ס"ל דחייס

למיעוטא משמע שהוא ר"ג אחרון

שהיה אחר ר"מ ומיהו קשה דל"כ

הויא ליה לפרוש צהדיא ר"ג בנו של

ר"י הנשיא דתמן צמס' אבות (פ"ב

מצ"ב) ר"ג בנו של ר' יהודה הנשיא

הארץ וזו בחטאת וצריכין

ארץ ועוד תימה דגור ר"מ על סמס

יינס ולא גזר על שחיטה דאורייתא

אזל אס הוא ר"ג דיצנה ניחא והא

דקאמר כר"מ סבירא להו משוס דר"מ

ס"ל הכי צהדיא אזל קשה דל"כ צצר

ר"ג דיצנה דכותים גרי אמת הן כיון

דשחיטתן הויא שריא קודם גזירה

ובציס הדר (עירובין סא.) תנן הדר עס

העובד כוכבים או עס מי שאינו מודה

בעירוב ה"ז (ב) אסור פירוש אינו מודה בעירוב היינו כותי כדאמר

בפרק בכל מערבין (סס לא:) ר"א צ"ר יעקב אומר עד שהיו שני

ישראלים אסורים זה על זה ר"ג אומר לדוקי אינו כעובד כוכבים

ופירש קנוטנס אזל כותי הוי כעובד כוכבים דקסצר כותים גרי

אריות הן מיהו ע"כ א"א לומר כפירוש הקנוטנס דהא ר"ג דיצנה

אית ליה צהדיא בפ"ק דגיטין (דף י.) דגרי אמת הן שהכשיר גט

שעדיו עדי כותים והיינו יכולין לפרש אזל כותי הוי כעובד כוכבים

משוס דאינו מודה בעירוב דהיינו נמי טעמא דת"ק דאסר שהוא

ר"מ כדמוכת התם בגמרא ור"מ אית ליה התם (י בצכורות) דכותים

גרי אמת הן אזל קשה כיון דלכ"ע כותי אסור אע"ג דגרי אמת הן א"כ מה צאו לחדש ר' אמי ור' אסי שעשאום עובדי כוכבים

גמורין לנטול רשות וליתן רשות הא מעיקרא נמי הכי הוה לכ"ע אלא י"ל דלר"ג כותי נמי אינו כעובד כוכבים ונתן לדוקי אינו כעובד

כוכבים וה"ה לכותים דגרי אמת הן והיו סבורין דגרי אמת הן כר"ג עד שעשאום (י) רבי אמי ור' אסי עובדי כוכבים גמורין יואע"ג

דרבי יוחנן פסק כר' אליעזר צר' יעקב ור' אליעזר צר' יעקב לא פליג את"ק שאסור כותי ר' יוחנן לא צא לפסוק כמותו אלא צמה

שגריץ שיהו שני ישראלים אסורים זה על זה: **צדריקים עצמן** **א** **ב**"ש. תימה דהא אשכחן יהודה בן טבאי שרגב עד וזמס בפ"ק

דמכות (דף ה:) ור' ישמעאל שקרא וטהה צפ"ק דשנת (דף יב:) ואור"י דדוקא צמדי דאכילה אין הקצ"ה מציא חטאת על דין שגגאי

הוא לנדיק שאזול דבר איסור ולספרים דגרסי (י בפ"ק) דכמוצות (דף כח:) גבי העלה עבד לכהונה על פיו השתא צהמתן של נדיקים כו' משוס

דאחי לידי אכילת איסור שמאכיל צת ישראל שנשאת לו כתרומה והוא עבד ואין לו צה קדושין ומיהו צרוצ ספרים לא גרסינן ליה והיינו

משוס דליכא למפרך אלא כשהנדיק עגמו אוכל האיסור וצר"ה (דף כא.) דאמר כמה בסיס כצשילא דצבלאי צאומא רצא דמערבא וצערצי פסחים

(דף קו:) ר' ירמיה צר אצא איקלע לצי רב אסי ואשתלי וטעס קודס הדלה אע"ג דמיתתו צאסכרה התם אכילת היתר הוא אלא שאזול צשעה

האסורה וצבראשית רבה(י) גרס ר' ירמיה דשדר לר' זירא כלכלה דפירי צין דין לדין אמאכיל פירי צטוצלייהו ומיהו ההוא עובדא איתא צמסכתא

שקלים (דף ה.) וקאמר עלה (ו) ר' זירא אס הראשונים כמלאכים אנו צצר אינש ואס הראשונים צכני אינש אנו כחמורים ולא כחמורו דר' פנחס

בן יאיר: [נ"ע מוס' שנת דף יב: ד"ה רבי נתן ותוספות פסחים קו: ד"ה אשתלי ותוספות יבמות כט: ד"ה ס"ד ותוספות גיטין ז. ד"ה השאלן:

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

מעס. ולא כל עס וגצי חטאת כתיב צאז אע"י השוגג: **ר"ש** בן

יוסי אומר. מכאן אתה למד: **אשר לא תעשינה בשגגה ואשם.** וסמך

ליה או הדוע אליו חטאתו אשר חטא והציא אשמו דמשמע אשר לא

תעשינה אס היה יודע שהוא אסור ושגגה הימה לו וחטא ואשם הוא

יציא: השצ"ו מידיעטו. שאס היה

יודע שהוא חלב היה יושצ ומצטל

מעצירה זו. ואית דגריס השצ והוא

נמי הפורס ונצדל מתחלה ואין עובר

אס היה יודע שהוא אסור וצת"כ(י) גרס

היושצ: **מאי צנייהו.** מ"מ מומרה(י) לא

מקצלינן מיניה צין למר צין למר

ואפילו שוגג דהא אילו היה יודע

מתחלה נמי היה אזולו ואין שז

מידיעתו: **והציא קרבן על הדס.**

ששג צו ואילו היה יודע שהוא דס

לא היה אזולו לת"ק מומר שמו ולא

מקצלינן מיניה ולר"ש שז מידיעתו

הוא צדס ומקצלינן מיניה: **מכס ולא**

כולנס. דלעיל צעולת נדצה משתעי

קרא דכתיב צתריה אס עולה

קרצנו וגו': **דלפירה הוא.** וכיון

דדעתו להוצי דלחזור על עצירתו

וצהא מיהא אתרמי דשגג ולא הוצי

א"כ אמאי נקצל מיניה הא לאו צר

כפרה הוא: **דלאו חיוצא.** ולאו אורח

ארעא לקצולי דורון מיניה דכתיב וצח

רשעים תועבה (משלי כא:) **אזל חטאת**

דחוצה. רמיא עליה: **אימא נקצל**

מיניה. שלא יהא חוטא נכשר:

גריעותא הוא. דלוקמת לעיל(י) דפישעים

קרי צהמה: **שון ערומים צדעס.**

כאדס הראשון ומשימין עגמן צכהמה

דכ"א רוח: **וורע צהמס.** למוקמינן

לה צמסכת סוטה (דף כב.) ואקרא

ולא שנה ולא שמש תלמידי חכמים

עליו הכתוב אומר וזרעתי את צית

ישראל וזע אדס וזרע צהמה כלומר

החכמים והצורים כולס אזועס

לפרותס ולרצותס: **ר"ג.** צנו של ר'

יהודה הנשיא שהיה מן האחרונים

וצית דינו נמנו על שחיטת כותי לאחר

שנשית משנתיו דהכל שוחטין ואפילו

כותי ואסרוה: **לא שמע רבי כו'.**

והיינו נמי כי מתניתין: **למימרא צעי.**

יוכי לא פשיטא לן דלית להו לפני

עור לא תמן מנכול (ויקרא יט):

קנלה מיניה. רבי זירא מר' יעקב

דאפילו כשישראל עומד על גביו

אסור או לא קנלה: **אזל משחיטס**

כותי. צישראל עומד על גביו או ע"י

שחתך כית צצר ונתן לו ואכל ואף

ר' אסי אכל: **ופהי צה רבי זירא** גרסינן. מתמיה עליהן שאכלוה

ומצעיא ליה צלציה הכי: **לא שמיע להו.** הא יאדנמנו ר"ג דאי

שמיע להו הוו מקצלי או דלמא שמיע ולא קצלוה: **והדר פשיט.**

ר' זירא לנפשיה: **מספצרה שמיע** להו ולא **קנלוה דאי ס"ד** לא

שמיע להו ואי **שמיע** להו הוו **מקצלי** לה: **היכי מספטיע מילתא למיכל**

יוכו'. היאך יגרוס שוס שטן לפני נדיקים ע"י שוגג שוס דצר

עון: **השאל צהמתן של נדיקים.** חמרא דר' פנחס בן יאיר לקמן (ז.)

אין הקצ"ה מציא חטאת על ידן. שתאכל צהמה דבר האסור לה:

ואי

אספיא ליה צלציה הכי: **לא שמיע להו.** הא יאדנמנו ר"ג דאי

שמיע להו הוו מקצלי או דלמא שמיע ולא קצלוה: **והדר פשיט.**

ר' זירא לנפשיה: **מספצרה שמיע** להו ולא **קנלוה דאי ס"ד** לא

שמיע להו ואי **שמיע** להו הוו **מקצלי** לה: **היכי מספטיע מילתא למיכל**

יוכו'. היאך יגרוס שוס שטן לפני נדיקים ע"י שוגג שוס דצר

עון: **השאל צהמתן של נדיקים.** חמרא דר' פנחס בן יאיר לקמן (ז.)

אין הקצ"ה מציא חטאת על ידן. שתאכל צהמה דבר האסור לה:

ואי

אספיא ליה צלציה הכי: **לא שמיע להו.** הא יאדנמנו ר"ג דאי

שמיע להו הוו מקצלי או דלמא שמיע ולא קצלוה: **והדר פשיט.**

ר' זירא לנפשיה: **מספצרה שמיע** להו ולא **קנלוה דאי ס"ד** לא

שמיע להו ואי **שמיע** להו הוו **מקצלי** לה: **היכי מספטיע מילתא למיכל**

יוכו'. היאך יגרוס שוס שטן לפני נדיקים ע"י שוגג שוס דצר

עון: **השאל צהמתן של נדיקים.** חמרא דר' פנחס בן יאיר לקמן (ז.)

אין הקצ"ה מציא חטאת על ידן. שתאכל צהמה דבר האסור לה:

ואי

אספיא ליה צלציה הכי: **לא שמיע להו.** הא יאדנמנו ר"ג דאי

שמיע להו הוו מקצלי או דלמא שמיע ולא קצלוה: **והדר פשיט.**

ר' זירא לנפשיה: **מספצרה שמיע** להו ולא **קנלוה דאי ס"ד** לא

שמיע להו ואי **שמיע** להו הוו **מקצלי** לה: **היכי מספטיע מילתא למיכל**

יוכו'. היאך יגרוס שוס שטן לפני נדיקים ע"י שוגג שוס דצר

עון: **השאל צהמתן של נדיקים.** חמרא דר' פנחס בן יאיר לקמן (ז.)

אין הקצ"ה מציא חטאת על ידן. שתאכל צהמה דבר האסור לה:

ואי

אספיא ליה צלציה הכי: **לא שמיע להו.** הא יאדנמנו ר"ג דאי

שמיע להו הוו מקצלי או דלמא שמיע ולא קצלוה: **והדר פשיט.**

ר' זירא לנפשיה: **מספצרה שמיע** להו ולא **קנלוה דאי ס"ד** לא

שמיע להו ואי **שמיע** להו הוו **מקצלי** לה: **היכי מספטיע מילתא למיכל**

יוכו'. היאך יגרוס שוס שטן לפני נדיקים ע"י שוגג שוס דצר

עון: **השאל צהמתן של נדיקים.** חמרא דר' פנחס בן יאיר לקמן (ז.)

אין הקצ"ה מציא חטאת על ידן. שתאכל צהמה דבר האסור לה:

ואי

אספיא ליה צלציה הכי: **לא שמיע להו.** הא יאדנמנו ר"ג דאי

שמיע להו הוו מקצלי או דלמא שמיע ולא קצלוה: **והדר פשיט.**

ר' זירא לנפשיה: **מספצרה שמיע** להו ולא **קנלוה דאי ס"ד** לא

שמיע להו ואי **שמיע** להו הוו **מקצלי** לה: **היכי מספטיע מילתא למיכל**

יוכו'. היאך יגרוס שוס שטן לפני נדיקים ע"י שוגג שוס דצר

עון: **השאל צהמתן של נדיקים.** חמרא דר' פנחס בן יאיר לקמן (ז.)

אין הקצ"ה מציא חטאת על ידן. שתאכל צהמה דבר האסור לה:

ואי

אספיא ליה צלציה הכי: **לא שמיע להו.** הא יאדנמנו ר"ג דאי

שמיע להו הוו מקצלי או דלמא שמיע ולא קצלוה: **והדר פשיט.**

ר' זירא לנפשיה: **מספצרה שמיע** להו ולא **קנלוה דאי ס"ד** לא

שמיע להו ואי **שמיע** להו הוו **מקצלי** לה: **היכי מספטיע מילתא למיכל**

יוכו'. היאך יגרוס שוס שטן לפני נדיקים ע"י שוגג שוס דצר

עון: **השאל צהמתן של נדיקים.** חמרא דר' פנחס בן יאיר לקמן (ז.)

אין הקצ"ה מציא חטאת על ידן. שתאכל צהמה דבר האסור לה:

ואי

אספיא ליה צלציה הכי: **לא שמיע להו.** הא יאדנמנו ר"ג דאי

שמיע להו הוו מקצלי או דלמא שמיע ולא קצלוה: **והדר פשיט.**

ב א מיי' פ"ג מהלכות

מעשה קרבנות הלכה

ד:

בא ב מיי' פ"ב מהלכות

אבות הטומאה הלכ'

י טו"ע"ע י"ד קמין צ סעף

ח:

שיטה מקובצת

[א] שמה לא שמע רבי

אלא כשאין ישראל עומד

על גביו אמר דמי האי:

בן דאמר רב נתמן בר

יצחק